

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית משפט לערעורים מנהליים

עע"מ 3498/23

קבוע לדיון ליום 22.11.23

1. מרדכי ברנס

מר' לשם 16 מבשרת ציון
ת.ד 171 בית זית 90815; טל': 02-5332718;
נייד: 050-9009700; פקס: 03-542
דוא"ל: k9@013.net

2. יהודה מתניה עטר ת.ז. 300882800

מר' אבני נזר 7 מודיעין עילית 7191900;
טל': 054-6514888.

3. רן אוזן ת.ז. 060648631

מר' עד 31 עומר 8496601;
טל': 054-8753110

ה מע ר ע ר י מ

נ ג ד

מדינת ישראל – משרד התחבורה

על ידי פרקליטות המדינה – מחלקת הבג"צים
מר' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 073-3925590; פקס: 02-6467011

ה מ ש י ב ה

תשובה לערעור מטעם המשיבה

בהתאם להחלטת כבוד הרשמת ק' אזולאי מיום 24.5.23, ולארכות שניתנו, המשיבה מגישה בזאת את תשובתה לערעור שבכותרת.

למען הסדר הטוב, כל ההדגשות בציטוטים להלן אינן במקור אלא אם נאמר אחרת.

היום, כ"ה חשוון תשפ"ד

09 נובמבר 2023

אילנית ביטאן, עו"ד

סגנית בכירה א' במחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה

1. עניינו של הערעור בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים בתיק עת"מ 25243-12-22 (כבוד השופטת תמר בר-אשר) (להלן: "פסק הדין"), שניתן ביום 23.03.23, אשר דחה את עתירת המערער כנגד החלטת ראש ענף שירותי תחזוקה במשרד התחבורה והבטיחות בדרכים מיום 8.8.22, בדבר סמכותה של המשיבה לגבות אגרה עבור בקשות לרישיונות ייבוא של גרורים בהתאם להוראות תקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווק, תיווך בייבוא אישי ואגרות), תשע"ז-2016 (להלן: "התקנות").

צילום פסק הדין מצורף ומסומן מש/1.

2. לעמדת המשיבה, דין הערעור להידחות שכן לא נפל כל פגם בפסק דינו המנומק של בית המשפט קמא ובהחלטת המשיבה אשר מקים עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.

הכול כפי שיפורט להלן.

רקע רלוונטי

3. אגף הרישוי במשרד התחבורה והבטיחות בדרכים (להלן: המשרד) מאגד בין השאר את היחידות הבאות: רישוי, עדכון ובקרה וממונה ארצי לבית הספר לנהיגה. באגף הרישוי ישנם 4 מחוזות וכ-30 סניפים ברחבי הארץ.

4. המערערים 2 ו-3, הגישו באמצעות המערער 1 בקשות רישיונות לייבוא גרורים (מערער 2 ייבא שלושה גרורים; ומערער 3 ייבא ארבעה גרורים). בגין הבקשות לרישיונות הייבוא, חויבו המערערים באגרה.

5. וכך בעניינו של המערער 2 הוגשו שלוש בקשות ליבוא כלי רכב בהתאם לפירוט הבא:

סוג TYPE	כינוי מסחרי	תוצר	מספר בקשה
27EG	MAXIA	הובי גרמניה - HOBBY 195	208720
24EG	EXCELENT	הובי גרמניה - HOBBY 195	208726
24EG	EXCELENT	הובי גרמניה - HOBBY 195	208728

6. בעניינו של המערער 3, הוגשו ארבע בקשות ליבוא כלי רכב בהתאם לפירוט הבא:

מספר בקשה	תוצר	כינוי מסחרי	סוג TYPE
212840	הובי גרמניה - HOBBY 195	MAXIA	27EG
212845	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG
212853	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG
212855	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG

7. בתאריכים 20.7.22 ו-27.7.22 התקבלו במשרדי המשיבה תלונותיו של המערער 1, בהן הלין בין היתר על גביית תשלום אגרת אב טיפוס בגין כל בקשת ייבוא עבור כל יבואן.

צילום תלונות המערער 1 מתאריכים 20.07.22 ו-27.07.22 צורף לכתב הערעור כנספחים 8 ו-11 בהתאמה.

8. ביום 08.08.22 נשלח מענה מטעם המשיבה באמצעות הדואר האלקטרוני ובו נכתב בין היתר, כי כל יבואן מכל סוג מחויב בתשלום אגרת יבוא כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס):

”בהמשך לפנייתך המצ”ב להלן התייחסות מחלקת התקינה:
מחלקת תקינה עובדת על פי הנוהל באופן מלא.
האגרה הנגבית במעמד בקשת הייבוא במערכת מסלול הינה אגרה בעד ייבוא מכוח חוק הרישוי ולא בעד רישום הרכב/נגרר.
להלן נוסח האגרה –
”אגרה בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טו-776 נה”.
כלומר, כל יבואן מכל סוג, כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום אגרת ייבוא.
אכן בעבר לפי הנוהל האגרה נגבתה במעמד הוראת הרישום למרות שמדובר באגרת ייבוא. לאור האמור, אין באפשרותנו לבטל את האגרה ואף ה”ל לא בסמכות מחלקת תקינה אלא בחקיקה ראשית. [...]”

צילום המענה מיום 08.08.22 מצורף ומסומן מש/2.

9. ביום 20.09.22 הוגשה תלונה נוספת באותו עניין מטעם המערער 1 לנציב תלונות הציבור במשרד מבקר המדינה. בהמשך לכך, ביום 30.11.22 נשלח מענה מפורט למערער מטעם הלשכה המשפטית במשרדי המשיבה, ובו צוין בין היתר, כי החלטת המשיבה כפי שנמסרה למערער ביום 8.8.22 ניתנה בסמכות וכדין.

צילום המענה מיום 30.11.22 מצורף ומסומן מש/3.

10. ביום 13.12.22 הוגשה העתירה, מושא הערעור דנן, לבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (עת"מ 22-11-25243). בעתירה נטען כנגד החלטת ראש ענף מיום 8.8.22, בדבר סמכותה של המשיבה לגבות אגרה עבור בקשות לרישיונות ייבוא של גוררים בהתאם להוראות תקנות ייבוא רכב.

11. בהמשך לכך, הוגש כתב תשובה מטעם המשיבה לפיו יש לדחות את העתירה על הסף מחמת שיהוי וכן לגופה מחמת היעדר עילה להתערבות שיפוטית משלא נפל כל פגם בהחלטת המשיבה בהקשר זה. וכן הוגשה תגובת המערער לטענת השיהוי.

צילום כתב התשובה מטעם המשיבה ותגובת המערער מצורף ומסומן מש/4.

12. לשלמות התמונה יובהר כי במסגרת הטיפול בעתירה, נעשתה בחינה נוספת על ידי המשיבה לעניין האגרות ששולמו על ידי המערערים 2 ו-3 ונמצא כי נפלה שגגה בגביית האגרות מהמערערים 2 ו-3, והם אכן זכאים להחזר בעבור חלק מהאגרות ששולמו על ידם.

בעניינו של המערער 2, נמצא כמפורט לעיל כי שתיים מתוך שלוש הבקשות שהגיש לייבוא גוררים הם מאותו אב טיפוס, קרי אותו דגם ויצרן (בקשות מספר 208726 ו-208728), ולכן זכאי המערער 2 להחזר אגרה בגין הבקשה המאוחרת יותר (בקשה מספר 208728) עבור אותו אב טיפוס.

וכן בעניינו של המערער 3, נמצא כי הוגשו מטעמו ארבע בקשות לייבוא גוררים מאותו אב טיפוס, ועל כן המערער 3 זכאי להחזר אגרה בגין שלוש הבקשות המאוחרות שהוגשו (בקשות מספר 212845, 212853, 212855).

13. **יודגש, למען הסר ספק כי ביום 7.5.23 הודיעה המשיבה באמצעות הדואר האלקטרוני למערערים על החזר התשלומים האמורים. וכפי שידוע למשיבה המערערים כבר זוכו בגין תשלומים אלה. ככל שבית המשפט הנכבד ימצא לנכון להורות על כך, המשיבה תגיש לעיונו את אישור החזר התשלומים האמורים.**

14. ביום 23.3.23 ניתן פסק דינו המפורט של בית משפט קמא, המורה על דחיית העתירה על הסף ולגופה. בית המשפט קמא דחה את העתירה על הסף מחמת שיהוי בהגשתה שכן "[...] בהיבט העובדתי נכונה טענתה של המשיבה כי ההחלטה הנתקפת בעתירה היא החלטה ראש הענף מיום 8.8.2022. כפי שיוסבר עתה, לא ניתן לקבל את טענות העותר כי ההחלטה הנתקפת היא מכתב הלשכה המשפטית מיום 30.11.2022, אשר נשלח אליו במענה לפנייתו מיום 20.9.2022 אל נציב תלונות ציבור".

15. כמו כן, דחה בית המשפט קמא את טענות העותרים בסוגיית השיהוי, בזו הלשון:

9. [...] אין צורך להידרש אל טענותיהם של העותרים בסוגיית השיהוי, מאחר שבכל מקרה אינן רלוונטיות לעתירות מינהליות, אשר בעניינן יש לפעול על-פי הוראות תקנות סדרי הדין. זאת בשונה מהמצב שהיה בעבר בעניין הגשת עתירות לבג"ץ אשר לגביהן, כלשונו של כבוד השופט מ' חשין, "לא שלטה במועדי עתירות לבג"ץ אלא מלכת השיהוי בלבד" (עע"מ 1981/02 קיסר – הנדסה ופתוח בע"מ נ' מדינת ישראל – משרד הבטחון (24.3.2002)). לעומת זאת, בעניין עתירות מינהליות נקבע, לאמור: "לנושא המועדים נודעת חשיבות ממעלה ראשונה לעניין הגשתן של עתירות מינהליות... משהותקנו תקנות סדרי הדין; ומשנקבע מועד ספציפי ומיוחד להגשתה של עתירה לבית-משפט; זו הדרך בה שומה עלינו ללכת ואלה מועדים הוטל עלינו לכבדם. אכן, רשאי הוא בית-משפט להאריך את התקופה להגשתה של עתירה, ואולם – כלשונה של תקנה 3(ג) לתקנות סדרי הדין – כך יעשה את בית-משפט 'אם ראה הצדקה לכך' (שם)".

16. בית המשפט קמא אף דחה את העתירה לגופה וקבע כי לא ניתן היה לקבל את הפרשנות שהציעו המערערים להוראות תקנות ייבוא הרכב, לפיה אגרת אב טיפוס תשולם על ידי היבואן הראשון שייבא את אב הטיפוס של אותו דגם רכב בלבד. נקבע כי פרשנותם של המערערים אינה מתיישבת עם לשון התקנות ויש בה כדי לפגוע בשוויון. לאור כל האמור, בית המשפט קמא הורה על דחיית העתירה.

17. מכאן הערעור דן.

מסגרת נורמטיבית

18. סעיף 238 לחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, תשע"ו-2016 (להלן: "החוק") קובע כי בסמכות שר התחבורה לקבוע אגרות בעד בקשות למתן או חידוש של רישיון, תעודה או אישור שניתנו לפי החוק, כדלקמן:

"238. (א) השר, בהסכמת שר האוצר ובאישור הוועדה, רשאי לקבוע –

(1) אגרות בעד בקשות למתן רישיון, תעודה או אישור לפי חוק זה או חידושם, השתתפות בבחינה, השגה על תוצאות בחינה וקבלת העתק מקור או עותק של רישיון, תעודה או אישור כאמור;

(2) אגרה מופחתת או פטור מתשלום אגרה למבקש רישיון המחזיק ברישיון מסוג אחר לפי חוק זה;

(3) דרכי העדכון של אגרות שנקבעו לפי סעיף קטן זה, מועדי העדכון ומועדי תשלום האגרות.

(ב) לעניין חוק זה, יראו רישיון, תעודה או אישור כתקפים מיום תשלום האגרה בעדם, ולא יהיה בתשלום האגרה כדי לתת להם תוקף במועד שקדם ליום התשלום."

19. סעיף 2 לחוק מגדיר כך: "אב טיפוס – דגם בסיס לייצור רכב או מוצר תעבורה".

20. וכך בתקנה 12 לתקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווק), תיווך בייבוא אישי ואגרות), התשע"ז-2016, נקבע כדלקמן:

12(א) בעד **בקשה** למתן רישיון מהרישיונות המנויים בתוספת השלישית, קבלת העתק מקור או עותק של רישיון ובעד השתתפות בבחינה עיונית לקבלת רישיון לתיווך בייבוא אישי, ישולמו האגרות כמפורט בתוספת השלישית."

21. בהתאם לתקנה זו נקבעה חובת תשלום אגרה בעד הרישיונות המנויים בתוספת השלישית לתקנות. התוספת השלישית קובעת כי **אגרות בעד בקשות לרישיון יבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב, ישולמו בסכומים הנקובים שם, בהתאם לסוג הרכב ומשקלו. כך למשל, לפי פרט (1) לתוספת השלישית, בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טון, תשולם אגרה בסך של 816 ₪, נכון לסכום האגרה המעודכן לעת הזו. (בזמנים הרלוונטיים לעתירה סכום האגרה עמד על 776 ₪). וזו לשון ההוראה:**
"אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב

22. יודגש, כי האגרות שנקבעו בתוספת השלישית לתקנות, הן בעד **בקשת ייבוא לדגם הרכב, בפעם הראשונה שיבואן ספציפי מבקש לייבא את אותו דגם רכב**, כלומר את ה"אב טיפוס" של אותו דגם רכב. ברי כי לכל יבואן מופק רישיון יבוא נפרד, ולכן כל יבואן נדרש לשלם את האגרה כאמור. האגרה היא בעד המבקש, ותשולם בעת שהוא מגיש בקשת ייבוא לרכב הראשון כאב טיפוס, במידה והיבואן מייבא מספר רכבים נוספים מאותו דגם של האב טיפוס (הראשון) לא נדרש לשלם אגרה נוספת.

עמדת המשיבה

23. לעמדת המשיבה, דין הערעור להידחות משלא נפל כל פגם בפסק דינו של בית המשפט קמא ובהחלטת המשיבה אשר מקים עילה להתערבות בית המשפט הנכבד.

24. תחילה, יצוין כי המערערים 2 ו-3 זוכו זה מכבר בגין תשלומי אגרות שנגבו מהם ביתר בשגגה כמפורט לעיל. יוזכר כי עוד בכתב התשובה שהוגש מטעם המשיבה לבית המשפט קמא נכתב בבירור כי לאחר בדיקה במסגרת הטיפול בעתירה נמצא כי אכן נפלה שגגה, והמערערים זכאים להחזר בגין האגרות שנגבו ביתר. וכן פנה ב"כ המשיבה למערערים על מנת לייתר את ההליך אולם נמסר כי המערערים עומדים על העתירה, ועל השאלה העקרונית בנוגע לגביית האגרות. בהמשך לכך, המשיבה תטען כי אין כל בסיס לטענת המערערים לפיה לכאורה אגרות שנגבו ביתר לא הושבו למערערים (סעיף 12 לערעור) – ודינה להידחות.

25. למעשה הערעור דנן אינו עוסק בעניינם הפרטני של המערערים שכן כאמור הם זוכו בגין תשלומי אגרות שנגבו מהם ביתר בשגגה - אלא מוקד הערעור דנן הוא בשאלת סמכותה הכללית של המשיבה לגביית אגרות אב טיפוס בהתאם לתקנות כאמור.

26. לטענת המערערים, פרשנות תקנות ייבוא הרכב מחייבת לגישתם גביית אגרה בגין אב טיפוס של אותו הדגם פעם אחת, על ידי מבקש אחד, ודי בכך כדי לפטור כל מבקש עתידי מתשלום האגרה. אולם לעמדת המשיבה, כאמור, האגרות שנקבעו בתוספת השלישית לתקנות, הן בעד **בקשת ייבוא לדגם הרכב**, בפעם הראשונה בה **יבואן ספציפי** מבקש לייבא את אותו דגם רכב, כלומר את ה"אב טיפוס" של אותו דגם רכב.
27. **במילים אחרות - לעמדת המשיבה כל יבואן מכל סוג, כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום אגרת ייבוא. האגרה היא בעד המבקש, ומשולמת בעת הגשת בקשת ייבוא לרכב הראשון כאב טיפוס, במידה ואותו היבואן מייבא מספר רכבים נוספים מאותו דגם של האב טיפוס (הראשון) הוא לא נדרש לשלם אגרה נוספת.**
28. בעבר, עד לחודש יוני 2022, יבואן שייבא רכב לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, היה נדרש להגיש בקשת רישיון יבוא, לפנות למעבדה מוסמכת לרכב על מנת לבצע בדיקת אב טיפוס לפי תקן ישראלי (ולשלם למעבדה אלפי שקלים) עצמאית. בתהליך זה, השלב שבו הייתה נגבית אגרת רישיון הייבוא בסדר הכרונולוגי, היה מיד לאחר בדיקת אב הטיפוס של הרכב, ולפני הנפקת הוראת הרישום, ולא בשלב בקשת רישיון הייבוא על ידי היבואן, כפי שנדרש בחוק.
29. על מנת לייעל את התהליך, לצמצם את הבירוקרטיה ולהקל על היבואנים - ביום 15.6.22 פורסמה הוראת נוהל מס' T-02-2022 המפורסמת לעיון הציבור באתר האינטרנט של המשיבה, במסגרתה **בוטל הצורך בבדיקת אב טיפוס במעבדה מוסמכת לרכב וכן בוטלה הדרישה לקבלת הוראת רישום**. בתהליך החדש נחסכו ליבואן אלפי שקלים אותם היה משלם למעבדה בתהליך הישן בעבור בדיקת האב טיפוס.
30. כתוצאה משינוי זה, והואיל ובוטלה הדרישה לבדיקת אב טיפוס וקבלת הוראת רישום עבור דגם רכב המיובא לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, גביית אגרת רישיון היבוא לרכב, נעשית בשלב **בקשת רישיון הייבוא, בהתאם למהות האגרה**. האגרה שנגבית היא אגרה בעד בקשה לרישיון יבוא למבקש מסוים לדגם הרכב והיא נגבית **מכל יבואן בנפרד**, בין שיובא אב טיפוס לדגם המבוקש על ידי יבואן אחר ובין שלא. יוצא אפוא, כי האגרה נקבעה לצורך קבלת רישיון יבוא ליבואן הספציפי לדגם הרכב ולא לצורך רישום הרכב. בהתאמה לכך, יש לגבות אותה בשלב יבוא הרכב ולא בשלב הרישום, כפי שנעשה בעבר. יובהר, כי סכום האגרה הנגבית בעד בקשת הייבוא מחושב על בסיס המשאבים הנדרשים לטפל בכל בקשת ייבוא. ומשכך, האגרה נגבית בהתאם לכל יבואן ולא ביחס לכל דגם.
31. המשיבה תטען כי קבלת פרשנות המערערים, לפיה האגרה תיגבה רק **מהיבואן הראשון** שייבא את אב הטיפוס של אותו דגם רכב לארץ, והיבואנים שיגיעו אחריו וייבאו את אותו דגם, לא יצטרכו לשלם את האגרה, אינה פרשנות סבירה מקום בו הבקשה היא להנפקת רישיון ליבואן ספציפי, ומאחר שפרשנות זו עלולה להוות למעשה פגיעה בשוויון בין היבואנים השונים.

32. לעומת זאת, פרשנות המשיבה לגביית האגרה באופן המתואר לעיל היא פרשנות סבירה ומתבקשת הנלמדת באופן מפורש מלשון התקנות: "אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב". קרי, בעת הגשת בקשת רישיון הייבוא- שמוגשת עבור מבקש מסוים - עבור כל דגם ראשון של כל יבואן.

33. יוזכר כי בית המשפט הנכבד הוא הפרשן של הדין, אך יש להעניק משקל ראוי למומחיות ולניסיון של הרשות אשר מפרשת דבר החקיקה שעליו היא אמונה; ושהיא הייתה שותפה בגיבושו, ויישומו הלכה למעשה. ראו לעניין זה בשינויים המחויבים האמור בבג"ץ 142/89 תנועת לאו"ר - לב אחד ורוח חדשה נ' יושב- ראש הכנסת, פ"ד מד(3) 529, 550-551, (1990); ע"א 2512/93 איתורית שירותי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד נא(3), 252, 261-262 (1997).

34. כך קבע ובצדק גם בית המשפט קמא בפסק דינו מושא הערעור דן:

"12[...]. לכך יש להוסיף כי אפילו אמרנו כי משקלן של שתי הפרשנויות זהה – ולא אמרנו זאת – עדיין היה מקום להעדיף את פרשנותה של המשיבה. כטענתה, אם נדרשת פרשנות של דבר חקיקה ובמיוחד אם הפרשנות כרוכה בפרשנות משמעותו של מונח טכני, כי אז יש לתת משקל ראוי למומחיותה של הרשות ולניסיונה. זאת בהיותה הגורם האמון על הפעלת אותו דבר חקיקה ומאחר שהייתה שותפה לגיבושו וליישומו בפועל".

35. נפנה לעניין זה גם לפסק דינו של בית המשפט הנכבד בע"א 2512/93 איתורית שירותי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 252 (1997), כדלקמן:

"9. בעניין זה יש אף משקל להנחיה פרשנית של הרשות המוסמכת. זאת משום מיומנותה וניסיונה המעשי בהפעלת החוק, ובעיקר בשל חובתה לפעול על-פי הנחיותיה, הנגזרת מחובתן של רשויות מינהליות לפעול בשוויוניות. אכן, בית-המשפט הוא המפקד על פרשנותו החייבת של החוק. עם זאת, הפירוש שניתן לחוק על-ידי הרשות המופקדת על ביצועו עשוי להיות שיקול רלוונטי בעת שבית-המשפט קובע את פירושו של החוק [...] משקלה של פרשנות הרשות עולה כאשר מדובר בפירוש מונח טכני בחוק, שהרשות, כמופקדת על ביצועו, התמחתה בו. זאת במיוחד בנסיבות שבהן פירוש הרשות מעוגן בהנחיה מנהלית, הקיימת מזה שנים, שסטייה ממנה תפגע בציפיות הציבור שהסתמך עליה. יש לזכור, כי הנחיה מינהלית מחייבת את הרשות עצמה. עליה לנהוג בשוויוניות ולא לסטות מן הפרשנות שאימצה ללא סיבה כבדת-משקל [...]."

36. ראו לעניין זה גם את פסק דינו של בית המשפט הנכבד בדנ"א 4960/18 שולמית זליגמן נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו, 4.7.21), כדלקמן:

"21. על רקע האמור, בפסיקה ובספרות הובעה לא אחת העמדה שלפיה, בנסיבות המתאימות, על בית המשפט לייחס משקל רב יותר לעמדתה הפרשנית של הרשות ביחס לחוק אותו היא מיישמת ושמכוחו היא פועלת, וזאת, בעיקר כאשר מדובר בהוראת חוק המצויה בתחומי המומחיות

המקצועית של הרשות, וכן במקרים שבהם פרשנותה של הרשות יצרה הסתמכות בקרב הציבור. זאת, כמובן, כל עוד הפרשנות של הרשות אפשרית ועולה בקנה אחד עם לשון החוק ותכליותיו".

37. בנסיבות אלה, המשיבה תטען כי בכל הכבוד יש לדחות מכל וכל את פרשנות המערערים לתקנות אשר אינה מתיישבת כלל עם לשון החוק והתקנות, ולהעדיף את פרשנותה של המשיבה אשר היא בעלת המומחיות הנדרשת, ואמונה על גיבוש החוק, יישומו והפעלתו כמפורט לעיל.

38. זאת ועוד, יצוין כי העתירה מושא הערעור דנן הוגשה לבית המשפט קמא בשיהוי, ועל כן בצדק קבע בית המשפט קמא כי דין העתירה להידחות על הסף מן הטעם הזה בלבד. העתירה הוגשה לבית משפט קמא ביום 13.12.23 כאשר במסגרתה נתקפה החלטת המשיבה שניתנה ביום 8.8.22, בדבר סמכותה של המשיבה לגבות אגרות ביחס לכל יבואן בעד בקשות רישיונות לייבוא דגם רכב. לפיכך, הרי שהעתירה הוגשה בחלוף למעלה מארבעה חודשים ממתן ההחלטה המנהלית.

39. המשיבה תטען כי ככל שהמערערים סברו שנפל פגם בהחלטת המשיבה בעניינם, היה עליהם לעתור כנגד ההחלטה מיום 8.8.22 במועד. יוער, כי לעמדת המשיבה אין בפניה לנציב תלונות הציבור במבקר המדינה כדי להשהות את המועד להגשת עתירה מנהלית, וכן לא ניתן לראות במענה לתלונה שנמסר על ידי הלשכה המשפטית של המשיבה כהחלטה מנהלית; חלף ההחלטה שנמסרה זה מכבר למערערים.

40. בהקשר זה לא נותר למשיבה אלא להפנות לקביעתו של בית המשפט קמא ובצדק, כי לא ניתן לראות במענה הלשכה המשפטית מיום 30.11.22 כ"החלטה של רשות" כמשמעה בסעיף 15(1) לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, תש"ס-2000:

"8. [...] **ראשית**, במכתב הלשכה המשפטית נאמר באופן ברור ומפורש כי הוא נכתב במענה לתלונה שהפנה העותר אל נציב תלונות הציבור [...].

שנית, בניגוד לטענת העותר, לא ניתן לראות במכתב הלשכה המשפטית משום החלטה בערעור שהגישו העותרים על החלטת ראש הענף מיום 8.8.2023. כך מהטעם הפשוט שלא הוגש כל ערעור, אלא דובר בפנייה אל גורם אחר, נציב תלונות הציבור, אשר זכתה למענה הלשכה המשפטית [...].

שלישית, פניית העותר אל נציב תלונות הציבור אף אינה יכולה להיחשב למיצוי הליכים קודם פניית העותרים בעתירה המוגשת אל בית המשפט. כך מאחר שמיצוי הליכים יכול להיעשות רק באמצעות פניה אל הגורם הרלוונטי להחלטה, מה שאין כן לגבי פניית תלונה אל נציב תלונות הציבור".

41. בנסיבות המפורטות לעיל, לעמדת המשיבה דין הערעור להידחות, משלא נפל כל פגם בהחלטת המשיבה, ובפסק דינו המנומק של בית משפט קמא אשר מקים עילה להתערבות בית המשפט הנכבד תוך חיוב המערער בהוצאות.

תוכן עניינים

מס' עמ'	שם הנספח	מס'
12	צילום פסק הדין	מש/1
21	צילום המענה מיום 08.08.22	מש/2
24	צילום המענה מיום 30.11.22	מש/3
27	צילום כתב התשובה מטעם המשיבה ותגובת המערער	מש/4

נספח מש/1

צילום פסק הדין

עמ' 12

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25243-12-22 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

23.3.2023

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

העותרים
 1. מרדכי ברנס
 2. יהודה מתניה עטר
 3. רן אוזן

נגד

משיבים מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

העותרים באמצעות העותר 1.
 בא-כוח המשיבה : עו"ד מגיד בוטרוס (פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי))

פסק דין

1 העתירה הנדונה הוגשה ביום 13.12.2022 בעניין החלטת ראש ענף שירותי תחזוקה במשרד
 2 התחבורה והבטיחות בדרכים (להלן גם – **ראש הענף**) מיום 8.8.2022, אשר ניתנה במענה לפניותיו
 3 של העותר 1 (להלן גם – **העותר**) בנושא סמכותה של המשיבה לגבות אגרה עבור בקשות לרישיונות
 4 ייבוא של גרורים בהתאם להוראות תקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב
 5 ושיווקו, תיווך בייבוא אישי ואגרות), התשע"ז-2016 (להלן – **תקנות ייבוא רכב או התקנות**).
 6
 7 בכתב התשובה מטעם המשיבה (מיום 14.3.2023), התבקש סילוק העתירה על הסף מחמת איחור
 8 בהגשתה וביום 20.3.2023 הוגשה תגובת העותרים לבקשה זו.
 9

10 לאחר עיון בעתירה ובכתב התשובה, נמצא כי דין העתירה סילוק על הסף מחמת איחור בהגשתה.
 11 כמו כן ובבחינת למעלה מהדרוש, נראה כי בכל מקרה, היה מקום לדחיית העתירה לגופה.
 12

הוראות החקיקה העומדות בבסיס המחלוקת בין הצדדים ותמצית המחלוקת

13
 14
 15 2. סעיף 238(א) בחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, התשע"ו-2016 (להלן – **חוק**
 16 **רישוי רכב או החוק**) מסמך את שר התחבורה והבטיחות בדרכים (להלן – **שר התחבורה**), בהסכמת
 17 שר האוצר ובאישור ועדת הכלכלה של הכנסת לקבוע אגרות לעניינים המנויים בסעיף זה. בכלל זה,
 18 על-פי סעיף 238(א)(1), לקבוע "אגרות בעד בקשות למתן רישיון, תעודה או אישור לפי חוק זה או
 19 חידושם, השתתפות בבחינה, השגה על תוצאות בחינה וקבלת העתק מקור או עותק של רישיון,
 20 תעודה או אישור כאמור".
 21

22 בהתאם לסמכות זו התקין שר התחבורה את תקנות ייבוא רכב, שבהן נקבע בתקנה 12(א) כי סכומי
 23 האגרות בעד הרישיונות המנויים בתוספת השלישית של התקנות, הם בהתאם למפורט בתוספת זו.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1 כאמור בתקנה זו: "בעד בקשה למתן רישיון מהרישיונות המנויים בתוספת השלישית, קבלת
2 העתק מקור או עותק של רישיון ובעד השתתפות בבחינה עיונית לקבלת רישיון לתיווך בייבוא
3 אישי, ישולמו האגרות כמפורט בתוספת השלישית".

4
5 פרט 1 בתוספת השלישית של התקנות קובע את סכומי ה"אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב,
6 לכל אב-טיפוס של דגם רכב". לפרט 1 ישנם שבעה פרטי משנה ובין השאר, נקבע בפרט 1(1), הנוגע
7 לעתירה הנדונה, כי האגרה "בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב לייבוא גרור או נתמך עד 3.5 טון", היא
8 בסך 816 ₪. במועד הרלוונטי לעתירה היה זה בסך 776 ₪ (שאר פרטי המשנה של פרט 1 עוסקים
9 בבקשות רישיון ייבוא כלי רכב מסוגים אחרים וסכומי האגרה בעניינן משתנים בהתאם).

10
11 "אב-טיפוס" על-פי הגדרתו בסעיף 1 בחוק רישוי רכב, הוא "דגם בסיס לייצור רכב או מוצר
12 תעבורה".

13
14 3. בהתאם להוראות האמורות, עמדת המשיבה היא כי כל יבואן המייבא רכב, יידרש לשלם
15 את האגרה הקבועה בתוספת השלישית רק בפעם הראשונה שבה יבקש לייבא את אותו דגם רכב,
16 כלומר את אותו "אב טיפוס" של אותו דגם רכב. זאת בתמצית, מאחר שלכל יבואן ניתן רישיון
17 ייבוא נפרד ולכן כל יבואן נדרש לשלם כאמור.

18
19 מנגד טעונים העותרים, כי את האגרה נדרש לשלם רק היבואן הראשון שייבא את אב הטיפוס של
20 אותו דגם רכב. לאחר ששילם זאת, כל היבואנים אשר יבקשו לייבא אחריו את אותו דגם, יופטרו
21 מתשלום האגרה.

22
23 את מחלוקת הצדדים נמחיש בדוגמה הבאה: ראובן הגיש בקשות לרישיון ייבוא כלי רכב, כלהלן:
24 אחד מדגם א', שני כלי רכב מדגם ב' ושלושה כלי רכב מדגם ג'. לאחר מכן הגיע שמעון והגיש בקשות
25 לרישיון ייבוא לשני כלי רכב מדגם א', שנים מדגם ב' ושניים מדגם ג'.

26
27 על-פי עמדת המדינה, ראובן ישלם אגרה אחת עבור הבקשה לרישיון ייבוא שיגיש לכל אחד משלושת
28 הדגמים ובסך הכול ישלם שלוש אגרות. בדומה, אף שמעון ישלם אגרה אחת עבור הבקשה לרישיון
29 ייבוא שיגיש לכל אחד משלושת הדגמים, כך שאף הוא ישלם בסך הכול שלוש אגרות. לעומת זאת,
30 העותרים טוענים כי רק ראובן ישלם אגרה עבור הבקשות לרישיון ייבוא רכב, אגרה אחת לכל דגם.
31 אך לפי טענתם, שמעון, שהגיש את הבקשות אחרי ראובן, כבר לא יידרש לשלם כל אגרה, מאחר
32 שכבר שולמה אגרה עבור הבקשה לרישיון ייבוא של כלי הרכב מהדגמים שהוא מבקש לייבא.

עיקרי העובדות הדרושות

34
35
36 4. על-פי הנטען בעתירה, העותר 1 (ברנס) הוא מיופה כוחם של העותר 2 (עטר) ושל העותר 3
37 (אוזן) בכל הנוגע להגשת בקשות לרישיונות ייבוא והוא אף משמש כיועץ בעניין הייבוא.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1

2

העותר 2 הגיש שלוש בקשות לייבוא מסחרי של כלי רכב, כלהלן:

מספר בקשה	תוצר	כינוי מסחרי	סוג [TIPE]
208720	הובי גרמני HOBBY 195	MAXIA	27EG
208726	הובי גרמני HOBBY 195	EXCELENT	24EG
208728	הובי גרמני HOBBY 195	EXCELENT	24EG

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

בקשה מספר 208726 ובקשה מספר 208728 הן עבור אותו דגם ואותו יצרן (אותו אב טיפוס) ולכן היה על העותר 2 לשלם רק שתי אגרות, אחת עבור בקשה מספר 208720 והשנייה עבור בקשה מספר 208726. בקשה מספר 208728 פטורה מתשלום אגרה, בהיותה עבור אותו אב טיפוס אשר לגביו כבר שולמה אגרה במסגרת בקשה 208726.

בפועל שילם העותר 2 שלוש אגרות ייבוא עבור כל אחת משלוש הבקשות, אולם המשיבה אינה חולקת על כך שגביית שלוש אגרות נעשתה בשגגה וכי הוא זכאי להחזר אגרה אחת. לשם כך הוסבר, כי עליו להגיש בקשה מתאימה באמצעות טופס מקוון המצוי באתר המרשתת של המשיבה.

העותר 3 הגיש ארבע בקשות לייבוא מסחרי של כלי רכב, כלהלן:

מספר בקשה	תוצר	כינוי מסחרי	סוג [TIPE]
212840	הובי גרמני HOBBY 195	MAXIA	27EG
212845	הובי גרמני HOBBY 195	MAXIA	27EG
212853	הובי גרמני HOBBY 195	MAXIA	27EG
212855	הובי גרמני HOBBY 195	MAXIA	27EG

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

כל ארבע הבקשות הן עבור אותו דגם ואותו יצרן (אותו אב טיפוס) ולכן היה על העותר 3 לשלם רק אגרה אחת עבור הבקשה הראשונה. שלוש הבקשות הנוספות פטורות מאגרה, בהיותן עבור אותו אב טיפוס אשר לגביו כבר שולמה אגרה במסגרת בקשה 212840 (הבקשה הראשונה).

בפועל שילם העותר 3 ארבע אגרות ייבוא עבור כל אחת מארבע הבקשות, אולם המשיבה אינה חולקת על כך שגביית ארבע אגרות נעשתה בשגגה וכי הוא זכאי להחזר שלוש אגרות. לשם כך הוסבר, כי בדומה לעותר 2, אף על העותר 3 להגיש בקשה כאמור, באמצעות טופס מקוון.

5. העותר שלח אל המשיבה שתי תלונות, ביום 20.7.2022 וביום 27.7.2022, אשר בהן התלונן על תשלום אגרה עבור כל בקשת ייבוא של כלי רכב. תשובתה של ראש הענף נשלחה אל העותר באמצעות דוא"ל ביום 8.8.2022 ובה הוסבר, בין השאר, כי "כל יבואן מכל סוג, כאשר הוא מייבא דגם רכב / נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום אגרת ייבוא". כן הוסבר השוני במצב הנוכחי לעומת המצב שקדם לו ובעניין הבקשה לביטול האגרה נאמר, כי אינה בסמכות מחלקת תקינה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25243-12-22 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1 ביום 20.9.2022 הפנה העותר תלונה אל נציב תלונות הציבור במשרד מבקר המדינה (להלן – **נציב**
2 **תלונות הציבור**), שעניינה "מרמה והפרת אמונים, בגלל גביית יתר לא חוקית של אגרת יבוא כללית
3 **לגרור... במסווה של אגרת אב טיפוס**". בעקבות תלונה זו, נשלח אל העותר ביום 30.11.2022 מכתב
4 מפורט מהלשכה המשפטית במשרד התחבורה (להלן – **מכתב הלשכה המשפטית**), אשר כאמור בו,
5 נשלח במענה לתלונה שהפנה העותר אל נציב תלונות הציבור.

6
7 6. העתירה הנדונה הוגשה כאמור, ביום 13.12.2022. תחילה נבחנה שאלת הסמכות העניינית
8 (ראו את ההחלטה מיום 16.12.2022 ואת תגובת המשיבה מיום 23.1.2023), וביום 14.3.2023 הוגש
9 כתב התשובה מטעם המשיבה, אשר במסגרתו וכאמור, התבקש סילוק העתירה על הסף מחמת
10 האיחור בהגשתה. כן נאמר בכתב התשובה, כי מאחר שהמשיבה אינה חולקת על כך שמחמת טעות
11 נגבו מהעותרים 2 ו-3 אגרות עודפות, נעשתה פנייה אל העותר 1 מתוך ניסיון להסדיר את החזרי
12 האגרות ובכך לייתר את הצורך בהכרעה בעתירה, אך הוא סירב לכך. זאת כנטען, בשל רצונו
13 בהכרעה עקרונית בעניין הפרשנות הנכונה בנושא אופן גביית האגרות הנדונות.

14
15 בהתאם להחלטה מיום 15.3.2022 התבקשו העותרים להודיע אם הם עומדים על עתירתם. כמו כן
16 הובהר, כי עתירתם אינה נתמכת בתצהירים וכי אם הם עומדים על עתירתם, עליהם לצרף
17 תצהירים. ביום 19.3.2023 הודיעו העותר כי העותרים עומדים על בירור העתירה וכן ביקש להגיב
18 לטענה בעניין האיחור בהגשתה ובעניין טענתם כי בכתב התשובה התעלמה המשיבה מהעובדות
19 הנטענות בעתירה. בהתאם להחלטה ממועד זה העותרים הורשו להגיב רק לנושא השיהוי (האיחור
20 בהגשת העתירה). תגובתם זו הוגשה ביום 20.3.2023 ועל-פי האמורה בה, בינתיים הוסדר נושא
21 ההחזר הכספי לעותרים 2 ו-3 בשל תשלום האגרות העודפות.

דחיית העתירה מחמת איחור בהגשתה

22
23 7. טענת העותרת שעל-פיה יש לדחות את העתירה על הסף מחמת איחור בהגשתה, נשענת על
24 כך שהחלטה הנתקפת בעתירה, היא החלטת ראש הענף מיום 8.8.2022, אשר נשלחה אל העותר
25 באמצעות דוא"ל במענה לשתי פניותיו (מיום 20.7.2022 ומיום 27.7.2022) ואילו העתירה הוגשה רק
26 ביום 13.12.2022. כן נטען, כי מכתב הלשכה המשפטית מיום 30.11.2022 אינו בגדר החלטה נוספת,
27 מאחר שנשלח במענה לתלונה שהפנה העותר אל נציב תלונות הציבור וכי בכל מקרה, אין בפניה
28 נוספת אל הרשות כדי לשנות את התקופה אשר במהלכה ניתן להגיש את העתירה.

29
30
31
32 בתגובת העותר 1 בשמם של העותרים 2 ו-3 (מיום 20.3.2023) נטען כי ההחלטה הנתקפת בעתירה
33 היא מכתב הלשכה המשפטית מיום 30.11.2022, אשר נשלח במענה לפניית העותר 1 מיום 20.9.2022
34 אל נציב תלונות הציבור. לטענתו, מכתב זה הוא בגדר החלטה אשר ניתנה במסגרת ערעור על
35 החלטת ראש הענף מיום 8.8.2022 ובמענה לפניית העותר, אשר הייתה בגדר מיצוי הליכים. לטענת
36 העותר, המשיבה מנסה לחמוק ממילוי תפקידה וכי אלמלא טענה כי העתירה הוגשה באיחור, הייתה
37 טוענת כי העותר מגיש עתירות רבות או כל טענה דומה אשר תמנע את בירור העתירה לגופה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1 לטענתו, אף אין די בכך שהעותרים 2 ו-3 יכולים היו לבקש את החזר האגרה העודפת. הם הגישו
2 בקשות כפי שהונחו והאגרה העודפת הושבה להם, אך אין די בתיקונה של אותה תקלה, מאחר שאף
3 העותר 1 זכאי לפיצוי בשל העבודה המיותרת לנוכח טעותה של המשיבה בגביית האגרות. מכל
4 מקום, לטענתו, כבר נפסק כי אם הרשות נוהגת שלא כחוק, לא ניתן לטעון כי חל שיהוי בהגשת
5 העתירה ולשיטתו, אף דרושה הכרעה עקרונית בעניין הפרשנות הנכונה של הוראות התקנות בעניין
6 גביית האגרות הנדונות.

7
8 תחילה יובהר, כי בהיבט העובדתי נכונה טענתה של המשיבה כי ההחלטה הנתקפת בעתירה
9 היא החלטת ראש הענף מיום 8.8.2022. כפי שיוסבר עתה, לא ניתן לקבל את טענות העותר כי
10 ההחלטה הנתקפת היא מכתב הלשכה המשפטית מיום 30.11.2022, אשר נשלח אליו במענה לפנייתו
11 מיום 20.9.2022 אל נציב תלונות הציבור.

12
13 **ראשית**, במכתב הלשכה המשפטית נאמר באופן ברור ומפורש כי הוא נכתב במענה לתלונה שהפנה
14 העותר אל נציב תלונות הציבור. אף הודגש במכתב זה כי המענה לפניית העותר ניתן לו עוד ביום
15 8.8.2022 במכתבה של ראש הענף. אמנם במכתב הלשכה המשפטית הובא הסבר נרחב בעניין
16 פרשנותן של הוראות החקיקה הרלוונטיות, אולם כאמור, הדבר נעשה במענה לתלונה אשר הופנתה
17 אל נציב תלונות הציבור. בנסיבות אלו, ספק רב אם ניתן לראות במכתב משום "**החלטה של רשות**",
18 כמשמעה בסעיף 15(1) בחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000.

19
20 **שנית**, בניגוד לטענת העותר, לא ניתן לראות במכתב הלשכה המשפטית משום החלטה בערעור
21 שהגישו העותרים על החלטת ראש הענף מיום 8.8.2023. כך מהטעם הפשוט, שלא הוגש כל ערעור,
22 אלא דובר בפנייה אל גורם אחר, נציב תלונות הציבור, אשר זכתה למענה הלשכה המשפטית. כמו
23 כן, בהיעדר הוראת חיקוק מפורשת המקנה זכות ערעור, ממילא אין כל זכות ערעור, לא ניתן להגיש
24 ערעור ואף לא ניתן לראות בפניה האמורה משום ערעור. אמנם ניתן לשוב ולפנות אל הרשות כדי
25 שתעיין מחדש בהחלטתה ובנסיבות מסוימות הרשות אף רשאית לשנותה, אך אין בכך משום ערעור.
26 כפי שנקבע לעניין זה, "**בהיעדר הוראה בחוק או בתקנות, אין סמכות לגוף כלשהו לדון בערעור על**
27 **החלטה של הרשות המוסמכת על-פי החוק... ולבטל או לשנות את ההחלטה. אולם אין בכך כדי**
28 **למנוע בעד הוועדה... היא עצמה, לשוב ולדון בהחלטתה. מבחינה עיונית אין זה ערעור. זאת השגה.**
29 **רשות מוסמכת רשאית בדרך-כלל לדון בהשגה על החלטה שקיבלה ובדרך-כלל היא אף רשאית,**
30 **בכפוף לסייגים, לשנות את ההחלטה"** (בג"ץ 7505/98 קורינאלדי נ' לשכת עורכי-הדין בישראל,
31 פ"ד נג(1) 153 (1999), כבוד השופט י' זמיר, פסקה 3). מכל מקום וכאמור, בנסיבות הנדונות אין
32 זכות ערעור ואף לא הייתה פניה אל הגורם שהחליט לראשונה, אלא הייתה זו פניה אל גורם אחר.

33
34 **שלישית**, פניית העותר אל נציב תלונות הציבור אף לא יכולה להיחשב למיצוי הליכים קודם פניית
35 העותרים בעתירה המוגשת אל בית המשפט. כך מאחר שמיצוי הליכים יכול להיעשות רק באמצעות
36 פניה אל הגורם הרלוונטי להחלטה, מה שאין כן לגבי הפניית תלונה אל נציב תלונות הציבור.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1
2 9. לנוכח המסקנה העובדתית האמורה, מאליה עולה המסקנה כי העתירה הנדונה הוגשה
3 באיחור רב.

4
5 תקנה 3(ב) בתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 (להלן – **תקנות סדרי**
6 **הדין**) מורה כי אם לא נקבע מועד בדין להגשת עתירה מינהלית, כי אז יש להגישה ללא שיהוי ובכל
7 מקרה, לא יאוחר מארבעים וחמישה יום מהיום שנודע לעותר על החלטה. הגשתה באיחור מעבר
8 לפרק זמן זה, מחייבת הגשת בקשת ארכה ובמסגרתה נדרש המבקש להראות כי ישנה הצדקה
9 לארכה המבוקשת (תקנה 3(ג) בתקנות אלו). אם עתירה הוגשה באיחור, בלי שהתבקשה רשות
10 להגשתה באיחור וממילא רשות זו לא ניתנה, ניתן לדחותה על הסף (שם, תקנה 4).

11
12 אין צורך להידרש אל טענותיהם של העותרים בסוגיית השיהוי, מאחר שבכל מקרה אין רלוונטיות
13 לעתירות מינהליות, אשר בעניינן יש לפעול על-פי הוראות תקנות סדרי הדין. זאת בשונה מהמצב
14 שהיה בעבר בעניין הגשת עתירות לבג"ץ אשר לגביהן, כלשונו של כבוד השופט מ' חשין, "**לא שלטה**
15 **במועדי עתירות לבג"ץ אלא מלכת השיהוי בלבד**" (עע"מ 1981/02 קיסר - הנדסה ופתוח בע"מ נ'
16 **מדינת ישראל - משרד הבטחון** (24.3.2002)). לעומת זאת, בעניין עתירות מינהליות נקבע, לאמור:
17 "**לנושא המועדים נודעת חשיבות ממעלה ראשונה לעניין הגשתן של עתירות מינהליות...**
18 **משהותקנו תקנות סדרי הדין; ומשנקבע מועד ספציפי ומיוחד להגשתה של עתירה לבית-**
19 **משפט; זו הדרך בה שומה עלינו ללכת ואלה מועדים הוטל עלינו לכבדם. אכן, רשאי הוא בית-**
20 **משפט להאריך את התקופה להגשתה של עתירה, ואולם – כלשונה של תקנה 3(ג) לתקנות סדרי**
21 **הדין – כך יעשה בית-משפט 'אם ראה הצדקה לכך'**" (שם).

22
23 10. עוד יש להוסיף, כי כאמור, מכתב הלשכה המשפטית אינו בגדר החלטה אשר בעניינה
24 הוגשה העתירה. אולם אפילו ניתן היה לראות בכך משום פניה חוזרת אל המשיבה – למרות העובדה
25 שכלל לא דובר בפניה אל המשיבה – לא היה בכך כדי להועיל לעותרים. שכן, אין בעובדה שהעותרים
26 לא השלימו עם החלטת המשיבה ולכן שבו ופנו אליה פעם נוספת, כדי לשנות מאיחור המשמעותי
27 שחל בהגשת העתירה. לא אחת נקבע, כי "**עותר אינו יכול להתגבר על טענת שיהוי בכך שהוא**
28 **מתעקש, אינו מוכן לראות בסירוב שהוא מקבל סוף פסוק, וממשיך להתכתב עם הרשויות. דבר**
29 **זה נכון הוא במקום שהפניות הן חד צדדיות. אך דבר זה נכון גם במקום שהרשויות באדיבותן**
30 **משיבות לפונה שוב ושוב, כי אין בידן לשנות החלטתן**" (בג"ץ 410/78 מילס ישראל בע"מ נ' שר
31 **האוצר**, פ"ד לג(1) 271 (1979), כבוד השופט (כתוארו אז) א' ברק). הכלל הוא אפוא, כי "**המשך**
32 **ההתכתבות אחר קבלת עמדת המשיבה אינו מצדיק את השיהוי בהגשת העתירה**" (בג"ץ 515/15
33 **פורום יצרני חשמל פרטי מגז טבעי נ' הרשות לשירותים ציבוריים חשמל** (9.7.2015), כבוד השופט
34 מ' מזוז, פסקה 7. ראו גם: בג"ץ 7266/15 ביקלס נ' שר הכלכלה (3.4.2016), כבוד השופט ד' ברק-
35 ארז, פסקה 14).

36

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243 ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

11. נמצא אם כן כי העתירה הוגשה למעלה מארבעה חודשים לאחר מתן ההחלטה. בנסיבות אלו ומאחר שהעתירה הוגשה באיחור, יש לדחותה על הסף.

למעלה מהדרוש: דחיית העתירה אף לגופה

12. למעלה מהדרוש נוסף, כי נראה שבכל מקרה לא ניתן היה לקבל את הפרשנות שמציעים העותרים להוראות תקנות ייבוא רכב, בכל הנוגע לתשלום האגרות עבור בקשות לרישיון ייבוא רכב. בשונה מפרשנותה של המשיבה, דומה כי פרשנותם של העותרים אינה מתיישבת עם לשון התקנות, ספק אם היא מתיישבת עם ההיגיון ומכל מקום, יש בה כדי לפגוע בשוויון. דומה אם כן, כי בכל מקרה היה מקום לדחיית העתירה לגופה.

12(א) בתקנות ייבוא רכב קובעת כי אגרה בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב בהתאם לאמור בתוספת השלישית של התקנות, תשולם בהתאם לתוספת זו ובסכומים הנקובים בה. פרט 1 בתוספת השלישית קובע כי יש לשלם "אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב, לכל אב-טיפוס של דגם רכב", כמפורט שם. כלומר, פרט זה מונה את סכומי האגרות שיש לשלם "בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב", בסכומים הקבועים שם בהתאם לסוגי כלי הרכב.

על-פי פשוטו של מקרא, המשמעות היא כי לגבי בקשה "לכל אב-טיפוס של דגם רכב", שמבקש היבואן המסוים, עליו לשלם את סכום האגרה הנקוב שם. אם הוא חוזר ומבקש בקשה לרישיון ייבוא לאותו אב-טיפוס של דגם רכב, הוא לא יידרש לשלם אגרה פעם נוספת, אך אם יבקש בקשה לרישיון יבוא לרכב שאינו מאותו אב טיפוס של דגם רכב, הוא יידרש לשלם אגרה בהתאם לסוג הרכב שביקש. מדובר בבקשות אישיות שמגיש כל יבואן ולפיכך הוראות אלו חלות לגבי כל יבואן.

הפרשנות שמציע העותר, כי האגרה תיגבה רק מהיבואן הראשון שייבא את אב הטיפוס של אותו דגם רכב ואילו היבואנים האחרים, אשר יבואו אחריו ויבקשו רישיון לאותו אב טיפוס יופטרו מתשלום האגרה, משוללת היגיון. פרשנות זו תפגע בשוויון ותטיל את תשלום האגרה על היבואן הראשון, בעוד שאלו שיבואו אחריו "ייהנו" מכך שהם לא היו הראשונים לבקש את רישיון הייבוא בעניין אותו אב-טיפוס.

לכך יש להוסיף כי אפילו אמרנו כי משקלן של שתי הפרשנויות זהה – ולא אמרנו זאת – עדיין היה מקום להעדיף את פרשנותה של המשיבה. כטענתה, אם נדרשת פרשנות של דבר חקיקה ובמיוחד אם הפרשנות כרוכה בפרשנות משמעותו של מונח טכני, כי אז יש לתת משקל ראוי למומחיותה של הרשות ולניסיונה. זאת בהיותה הגורם האמון על הפעלת אותו דבר חקיקה ומאחר שהייתה שותפה לגיבושו וליישומו בפועל. כאמור בעניין זה: "בעניין זה יש אף משקל להנחיה פרשנית של הרשות המוסמכת. זאת משום מיומנותה וניסיונה המעשי בהפעלת החוק, ובעיקר בשל חובתה לפעול על-פי הנחיותיה, הנגזרת מחובתן של רשויות מינהליות לפעול בשוויוניות. אכן, בית-המשפט הוא המופקד על פרשנותו המחייבת של החוק. עם זאת, הפירוש שניתן לחוק על-ידי הרשות המופקדת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 22-12-25243-ברנס ואח' נ' מדינת ישראל – משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

1 על ביצועו עשוי להיות שיקול רלוונטי בעת שבית-המשפט קובע את פירושו של החוק... משקלה
2 של פרשנות הרשות עולה כאשר מדובר בפירוש מונח טכני בחוק, שהרשות, כמופקדת על ביצועו,
3 התמחתה בו" (ע"א 2512/93 איתורית שירותי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 252
4 (1997), כבוד השופטת ד' דורנר, פסקה 9).

5
6 13. לבסוף, בתשובתו לטענת האיחור בהגשת העתירה טען העותר, כי לשיטתו אף הוא זכאי
7 לפיצוי על העבודה שנדרשה ממנו לשם הגשת בקשות הייבוא של העותרים 2-3 ואשר התבררו
8 כמיותרות, לאחר שנמצא כי חלק מהאגרות שנגבו מהעותרים 2 ו-3, נגבו באון שגוי. בעניין זה נזכיר,
9 כי אין בטענת העותר כי הוא זכאי לפיצוי כדי להצדיק את אי מחיקת העתירה. כך מאחר שבמסגרת
10 עתירה מינהלית בכל מקרה לא ניתן לעתור לסעד כספי (ראו בין השאר: רע"א 6590/05 עיריית
11 אשדוד נ' צרפתי (18.9.2005), כבוד השופט א' גרוניס, פסקאות 3-4; רע"א 3993/05 ש.א.ב חברה
12 להשקעות ופיתוח בע"מ נ' עיריית באר שבע (25.5.2006), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה טז;
13 בר"מ 8689/16 עיריית רמת השרון נ' הכפר הירוק (26.9.2017), כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 11).

סיכום ותוצאה

14 14. העתירה נדחית על הסף מחמת האיחור בהגשתה.

15
16
17
18
19 למעלה מהדרוש וכאמור, נראה כי בכל מקרה היה מקום לדחיית העתירה אף לגופה.

20
21 מאחר שהגשת העתירה הובילה לכך שנמצא כי מחמת טעות נדרשו העותרים 2 ו-3 לשלם אגרות
22 מעבר לנדרש, לא נמצא מקום לחייב את העותרים לשאת בהוצאות המשיבה. אילו לאחר הסדרת
23 החזר האגרות העודפות היו העותרים נסוגים מעתירתם, היה מקום לשקול לחייב את המשיבה
24 לשאת בהוצאותיהם, אך משלא הסכימו לכך וזאת למרות הגשת עתירתם באיחור באופן המצדיק
25 את דחייתה על הסף, לא נמצא מקום לחיוב המשיבה לשאת בהוצאות העותרים.

26
27
28
29 ניתן היום, א' בניסן התשפ"ג, 23 במרץ 2023, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר, שופטת

30

נספח מש/2

צילום המענה מיום 08.08.22

עמ' 21

Moti Barnes

אל: ריטל שיליאן

נושא: רישום ראשוני של גורו.. " בעת מתן רישיון יבוא לגוררים , " T-02-2022 התייחסות לתלונה נגד מחלקת תקינה בגין אי הטמעת הוראת נוהל: RE: בדרישה להקמת "הוראת רישום" מתאריך 27.7.2022

From: <shilianr@mot.gov.il> ריטל שיליאן

Sent: Monday, August 8, 2022 12:25 PM

To: Moti Barnes <k7@013.net>

Cc: <segalei@mot.gov.il> עינת סגל; <kugmand@mot.gov.il> דורון קוגמן; <abukhallaj@mot.gov.il> ג'מיל אבו חלא; <dadonsa@mot.gov.il> ספיר דדון

Subject: <apelmanc@mot.gov.il>

רישום ראשוני של גורו.. " בעת מתן רישיון יבוא לגוררים , בדרישה להקמת "הוראת רישום" מתאריך " T-02-2022 התייחסות לתלונה נגד מחלקת תקינה בגין אי הטמעת הוראת נוהל: RE: 27.7.2022

שלום מוטי,

המשך לפנייתך המצ"ב להלן התייחסות מחלקת תקינה :

נחלקת תקינה עובדת על פי הנוהל באופן מלא.

זאגרה הנגבית במעמד בקשת הייבוא במערכת מסלול הינה זאגרה בעד ייבוא מכוח חוק הרישוי ולא בעד רישום הרכב/הנגרר.

הלן נוסח הזאגרה - **בקשה לרישיון ייבוא רכב לייבוא אב טיפוס** של דגם גורו או נתמך עד 3.5 טון - 776 שח"

זאגרה בעד ייבוא רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום זאגרת ייבא.

לזמור, כל יבואן מכל סוג, כאשר הזאגרה מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום זאגרת ייבא.

זכ בעבר לפני הנוהל הזאגרה נגבתה במעמד הוראת הרישום למרות שמדובר בזאגרת ייבוא.

זאור הזאגרה, אין באפשרותנו לבטל את הזאגרה זאף הני"ל לא בסמכות מחלקת תקינה זאלא בחקיקה ראשית.

גבי תלונתך על מהדס לזאור סויד, הרינו להשיבך כי מהדס לזאור סויד מוערך מזאד נתון שירות הולם לזאורח, עם זאזת מצופה מהזאורח להקשיב בסבלנות ולפעול בהתזאם להנחיות.

בברכה,

רויטל שיליאן
ראש ענף שירותי החזקה

powered by admail

נספח מש/3

צילום המענה מיום 30.11.22

עמ' 24

לשכה משפטית

תאריך: ו' כסלו תשפ"ג
30 נובמבר 2022

לכבוד
מר מוטי בר-נס
בדוא"ל: K9@013.NET

א.נ,

הנדון: תלונה כנגד גביית אגרת יבוא כללית לגרור סגור למגורים לשימוש אישי, במסווה של אגרת אב

טיפוס

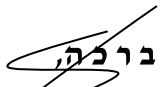
סימוכין: מכתבך בעניין שבנדון מיום 20.9.2022

מכתבך שבסימוכין הועבר להתייחסותי והריני להשיבך כדלקמן:

1. התנצלותי על העיכוב במענה, שנבע מחילופי כוח אדם בלשכתנו.
2. בפתח הדברים, אבקש להצר על הדברים שנכתבו בפנייתך שבסמך. הטלת דופי תוך ייחוס עבירות פליליות של מרמה והפרת אמונים, רק משום ביצוע עבודתם כעובדי ציבור באופן שאינו לרוחך, אין לה מקום, ובזהירות היתרה ייאמר כי דבריך עולים לכדי לשון הרע של ממש.
3. כפי שיפורט להלן, המענה מיום 8.8.22, לתלונתך בגין גביה שלא כדין של אגרה בעד רישיון יבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב, ניתנה בסמכות, ומתבססת על הוראות הדין ככתבן וכלשונן, וממילא אין בסמכות מנהלת אגף הרכב, מנהל תחום תקינה ו/או מי מטעמם לפטור מתשלום אגרות שנקבעו בדין. הכל כפי שיפורט להלן.
4. לפי סעיף 238 לחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, התשע"ו – 2016 (להלן: "החוק"), בסמכות שרת התחבורה לקבוע אגרות בעד בקשות למתן או חידוש של רישיון, תעודה או אישור שניתנו לפי החוק. בהתאמה לאמור, הותקנה תקנה 12 לתקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווק, תיווך בייבוא אישי ואגרות), התשע"ז – 2016 (להלן: "התקנות"), במסגרתה נקבעה חובת תשלום אגרה בעד הרישיונות המנויים בתוספת השלישית לתקנות.
5. בהתאם לקבוע בתוספת השלישית, אגרות בעד בקשות לרישיון יבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב, תשולם אגרה בסכומים הנקובים שם, בהתאם לסוג הרכב ומשקלו. כך למשל, לפי פרט (1) לתוספת השלישית, בעד בקשה לרישיון יבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טון, תשולם אגרה בסך של 776 ₪, נכון לסכום האגרה המעודכן בעת הזו.
6. יובהר ויודגש כי האגרות שנקבעו בתוספת השלישית לתקנות, הן בעד בקשת יבוא לדגם הרכב, בפעם הראשונה שיבואן ספציפי מבקש לייבא את אותו דגם רכב. כך למשל, במקרה שבו שלושה יבואנים שונים, מבקשים לייבא את אותו דגם רכב, על כל אחד מהם להגיש בקשה לרישיון יבוא הרכב, וכל אחד מהם יידרש לשלם את האגרה פעם אחת. המצב המתואר לעיל אינו שונה גם כאשר הייבוא נעשה לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, כפי שיפורט להלן.
7. בעבר, עד חודש יוני 2022, יבואן שייבא רכב לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, היה נדרש, להגיש בקשת רישיון יבוא, לפנות למעבדה מוסמכת לרכב על מנת לבצע בדיקת אב טיפוס, לשלם את האגרה בעד בקשה לרישיון יבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טון, לקבל הוראת רישום, לעבור בדיקה פרטנית במעבדה מוסמכת לצורך זיהוי ורישום ראשוני של הנגרר, לבצע מבחן רישוי שנתי ורק לאחר מכן לקבל רישיון קבוע אצל פקידת רישוי. בתהליך המתואר לעיל, השלב שבו הייתה נגיבת אגרת רישיון היבוא, בסדר הכרונולוגי, היה

רח' בנק ישראל 5, בנין גינרי (A) ת"ד 867 ירושלים טלפון: 02-6663300 פקס: 02-6663314

- מיד לאחר בדיקת אב טיפוס של הרכב, ולפני הנפקת הוראת הרישום ולא בשלב בקשת רישיון היבוא על ידי היבואן, כפי שנדרש.
8. על מנת לייעל את התהליך, לצמצם את הבירוקרטיה ולהקל על היבואנים, ביום 15.6.22 פורסמה הוראת נוהל מס' T-02-2022, המפורסמת לעיון הציבור באתר האינטרנט של משרדנו, במסגרתה בוטל הצורך בבדיקת אב טיפוס במעבדה מוסמכת לרכב, כן בוטלה הדרישה לקבלת הוראת רישום.
9. אם כן, תהליך העבודה החדש שנקבע, מצריך מהיבואן, לקבל רישיון יבוא, לשלם את האגרה בעד בקשת רישיון היבוא, לבצע בדיקה פרטנית במעבדה לצורך זיהוי ורישום ראשוני, לבצע מבחן רישוי שנתי ולהשלים את הרישום והדפסת רישיון קבוע. כלומר, הוחלט לאפשר בקשת יבוא תוך ויתור על הוראת רישום ובדיקת אב טיפוס במעבדה.
10. כתוצאה משינוי תהליך העבודה כמתואר לעיל, והואיל ובוטלה הדרישה לבדיקת אב טיפוס וקבלת הוראת רישום עבור דגם רכב המיובא לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, גביית אגרת רישיון היבוא לרכב, נעשית בשלב בקשת רישיון היבוא, בהתאם למהות האגרה.
11. יובהר ויודגש כי האגרה שנגבתה בעבר ונגבית גם כיום, היא אגרה בעד בקשה לרישיון יבוא לדגם הרכב. והיא נגבית מכל יבואן בנפרד, בין שיובא אב טיפוס לדגם המבוקש על ידי יבואן אחר ובין שלא. יוצא אפוא, כי האגרה נקבעה לצורך קבלת רישיון יבוא ולא לצורך רישום הרכב. בהתאמה לכך, יש לגבות אותה בשלב ייבוא הרכב, ולא בשלב הרישום, כפי שנעשה בעבר.
12. בהקשר זה יצוין, כי סכום האגרה הנגבית כאמור, תוכלל על בסיס המשאבים הנדרשים לצורך טיפול בבקשה לרישיון יבוא, ואין כל שוני בכך, בין אם הרכב נדרש לאישור אב טיפוס אם לאו.
13. בנסיבות אלה, הרי שוודאי שהאגרה שנקבעה בתוספת השלישית לתקנות, המהווה כאמור אגרה בעד **בקשה לרישיון יבוא הרכב** – בדין נגבית היא.
14. נוכח כל האמור לעיל, הריני להשיבך כי לא נפל כל פגם בהתנהלות מנהלת אגף הרכב, מנהל תחום תקינה ו/או מי מטעמם, הפועלים מכוח סמכותם ובהתאם להוראות החוק והתקנות כאמור, והתשובה שניתנה לך בעניין בעבר- בעינה עומדת.

ברוך
ספיר דדון, ע"ד

מנהלת מחלקה בכירה (ייעוץ משפטי)
 לשכת היועצת המשפטית

העתקים:
 היועצת המשפטית
 מנהלת אגף רכב בכיר
 ראש תחום תקינה
 ראש תחום יבוא

נספח מש/4

**צילום כתב התשובה מטעם המשיבה
ותגובת המערער**

עמ' 27

תאריך החתימה על המסמך: 02 נובמבר 2023

עת"מ 25243-12-22

בית משפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת תמר בר אשר

- העותרים**
1. **מרדכי ברנס, ת"ז 053334132**
מרח' לשם 16, מבשרת ציון
מען למשלוח דואר: ת.ד. 171, בית זית 90815
טלפון: 02-5332718; פקס: 03-5423554; טלפון נייד: 050-9009700
דוא"ל: k9@013.net
 2. **יהודה מתניה עטר, ת"ז 300882800**
מרח' אבני נזר 7 מודיעין עילית 7191900; נייד: 054-6514888
 3. **רן אוזן, ת"ז 060648631**
מרח' עד עד 31 עומר 8496601; נייד: 054-8753110

- נ ג ד -

המשיבה
מדינת ישראל - משרד התחבורה והבטיחות בדרכים
ע"י מגיד פרקליטות מחוז ירושלים - אזרחי
מרח' מח"ל 7, ירושלים 9149301 ת"ד 49333
טל': 073-3920000 פקס: 02-6468053
כתובת דוא"ל: ez-jer@justice.gov.il

המועד האחרון להגשת כתב תשובה: 14.03.2023

כתב תשובה

בהתאם להחלטות בית המשפט הנכבד מיום 23.01.2023 ומיום 28.02.2023 מתכבדת המשיבה להגיש כתב תשובה מטעמה ובה תטען כי דינה של העתירה לדחייה על הסך וכן לגופה והכל כמפורט בהרחבה בהמשך. יצוין, כי כתב תשובה זה אושר על ידי הגורם הרלוונטי במשיבה. עם זאת, בשל קשיים טכניים לא היה ניתן להחתים הגורם הרלוונטי על תצהיר לתמיכת בתושבת המשיבה 1. על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לאפשר למשיבה להגיש תצהיר חתום לתמיכה בעובדות כתב התשובה עד ליום 21.03.2023.

א. פתח הדבר

1. עניינה של העתירה נוגע לסמכותה של המשיבה לגבות אגרה בגין בקשות לרישיונות ייבוא של גרורים, בהתאם לתקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווקו, תיווך בייבוא אישי ואגרות), התשע"ו-2016 (להלן: "התקנות").
2. העתירה מנוסחת כעתירה התוקפת את המענה שנשלח לעותר 1 ביום 30.11.22, בו מפורטת העמדה העומדת ביסוד החלטה שניתנה כבר ביום 08.08.2022, בדבר סמכותה החוקית לגבות אגרות ביחס

- לכל יבואן בעד בקשות רישיונות לייבוא דגם רכב.
3. המשיבה תטען כי דין העתירה סילוק על הסף מחמת שיהוי. ככל שהעותרים סבורים שנפל פגם בעמדת המשיבה בעניינם, היה עליהם לעתור נגד ההחלטה מיום 08.08.2022 במועד. אין בפניה נוספת אל הרשות כדי להאריך את המועד להגשת עתירה. מבלי לפגוע באמור, ממילא אין ממש בטענות העותרים ודין העתירה להידחות גם לגופה.
 4. לשיטת העותרים, המשיבה מוסמכת לגבות אגרה ביחס לכל אב טיפוס של רכב רק פעם אחת, ולאחר שגבתה אגרה כאמור לא תוכל לגבות אגרה ממבקשים נוספים אחרים שיגישו בקשה לגבי אותו אב טיפוס. עוד טוענים העותרים, כי המשיבה גובה אגרה בסכום גבוה, ונוהגת באפליה כלפי יבואנים שונים.
 5. העותר 1 מייצג את העותרים 2 ו-3, שהגישו בקשות רישיונות לייבוא גרורים (עותר 2 ייבא שלושה גרורים; ועותר 3 ייבא 4 גרורים).
 6. בגין הבקשות לרישיונות הייבוא, חויבו העותרים באגרה.
 7. העותרים טוענים, כי הגרורים אותם ייבאו הם מדגמים זהים, שכבר שולמה אגרה ביחס לאב הטיפוס של אותם דגמים, ומשכך אין צורך בבדיקה נוספת של כל דגם, בהוצאת תעודת רישום ביחס לכל דגם ובאגרה בגין כל דגם, וכי די בגביית האגרה בגין אב הטיפוס של אותו דגם פעם אחת, על ידי מבקש אחד, כדי לפטור כל מבקש עתידי מתשלום האגרה.
 8. כפי שיפורט בהרחבה בהמשך דינה של העתירה בנוגע לפרשנות המוצעת על ידי העותרים להידחות לגופה. שכן בהתאם להוראות החוק, האגרות שנקבעו בתוספת השלישית לתקנות, הן בעד **בקשת ייבוא לדגם הרכב, בפעם הראשונה בה יבואן ספציפי מבקש לייבא את אותו דגם רכב**, כלומר את ה"אב טיפוס" של אותו דגם רכב.
 9. **במילים אחרות - כל יבואן מכל סוג, כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום אגרת ייבוא. האגרה היא בעד המבקש, תשלום בעת שהוא מגיש בקשת ייבוא לרכב הראשון כאב טיפוס, במידה ואותו היבואן מייבא מספר רכבים נוספים מאותו דגם של האב טיפוס (הראשון) הוא לא נדרש לשלם אגרה נוספת.**
 10. בעניינו של העותר 2, נעשתה בחינה נוספת לעניין האגרות ששולמו על ידו ונמצא כי הוגשו מטעמו 3 בקשות, 2 מהם לייבוא גרורים מאותו ייצרן וסוג (כלומר אותו אב טיפוס) על כן העותר 2 זכאי להחזר אגרה בגין הבקשה המאוחרת לאותו אב טיפוס.
 11. ביחס לעותר 3 נעשתה בחינה נוספת לעניין האגרות ששולמו על ידו ונמצא כי הוגשו מטעמו 4 בקשות לייבוא גרורים מאותו ייצרן וסוג (כלומר אותו אב טיפוס) על כן העותר 3 זכאי להחזר אגרה בגין 3 הבקשות הנוספות שהוגשו.
 12. יובהר, כי היה באפשרותם של העותרים להגיש בקשות להחזר אגרה באתר של המשיבה (באמצעות טופס מקוון), וסכומי האגרות שנגבו מהם בשגגה היו מוחזרים להם. (לשם הנוחות ראו קישור לשם הגשת בקשות החזר https://www.gov.il/he/service/request_credit_card_refund)

13. עוד יובהר, כי העותרים לא פנו למחלקת תקינה במשיבה, בבקשה לקבלת החזר עבור האגרות שנגבו בשגגה כאמור לעיל, ולמעשה מעלים עניין זה לראשונה בעתירה זו. לו היו פונים למשיבה, מובן כי המשיבה הייתה עורכת בדיקה ומחזירה את האגרות שנגבו בשגגה.

14. אלא שיובהר כבר עתה, כי עניינה של עתירה זו אינו נוגע למקרים הפרטניים של העותרים, לקבלת החזר עבור אגרות שנגבו מהם בשגגה, אלא ביחס לעניין העקרוני של פרשנות החוק ויישומו על ידי המשיבה, בכל הנוגע לגביית אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא אב טיפוס של גרורים על ידי מספר מבקשים שונים.

ב. התשתית המשפטית

15. סעיף 238 לחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, תשע"ו-2016 (להלן: "החוק") קובע כדלקמן:

238. (א) השר, בהסכמת שר האוצר ובאישור הוועדה, רשאי לקבוע –

(1) אגרות בעד בקשות למתן רישיון, תעודה או אישור לפי חוק זה או חידושם, השתתפות בבחינה, השגה על תוצאות בחינה וקבלת העתק מקור או עותק של רישיון, תעודה או אישור כאמור;

(2) אגרה מופחתת או פטור מתשלום אגרה למבקש רישיון המחזיק ברישיון מסוג אחר לפי חוק זה;

(3) דרכי העדכון של אגרות שנקבעו לפי סעיף קטן זה, מועדי העדכון ומועדי תשלום האגרות.

(ב) לעניין חוק זה, יראו רישיון, תעודה או אישור כתקפים מיום תשלום האגרה בעדם, ולא יהיה בתשלום האגרה כדי לתת להם תוקף במועד שקדם ליום התשלום.

16. בהתאם לסעיף זה בסמכות שר התחבורה לקבוע אגרות בעד בקשות למתן או חידוש של רישיון, תעודה או אישור שניתנו לפי החוק.

17. יש לציין, כי "אב טיפוס" – מוגדר בסעיף 2 לחוק – "דגם בסיס לייצור רכב או מוצר תעבורה".

18. בהתאם לכך, הותקנו תקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווקו, תיווך בייבוא אישי ואגרות), התשע"ז-2016 (להלן: "התקנות"), בתקנה 12 נקבע כדלקמן:

12 (א) בעד בקשה למתן רישיון מהרישיונות המנויים בתוספת השלישית, קבלת העתק מקור או עותק של רישיון ובעד השתתפות בבחינה עיונית לקבלת רישיון לתיווך בייבוא אישי, ישולמו האגרות כמפורט בתוספת השלישית.

19. בהתאם לתקנה זו נקבעה חובת תשלום אגרה בעד הרישיונות המנויים בתוספת השלישית לתקנות.

20. בהתאם לקבוע בתוספת השלישית, **אגרות בעד בקשות לרישיון יבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב, תשלום אגרה בסכומים הנקובים שם, בהתאם לסוג הרכב ומשקלו. כך למשל, לפי פרט (1) לתוספת השלישית, בעד בקשה לרישיון ייבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טון, תשלום אגרה בסך של 816 ₪, נכון לסכום האגרה המעודכן לעת הזו.** (בזמנים הרלוונטיים

לעתירה סכום האגרה עמד על 776 ₪).

21. יצוין, כי האגרות שנקבעו בתוספת השלישית לתקנות, הן בעד **בקשת ייבוא לדגם הרכב, בפעם הראשונה שיבואן ספציפי מבקש לייבא את אותו דגם רכב**, כלומר את ה"אב טיפוס" של אותו דגם רכב ולא כפי שהעותר מנסה לטעון. ברי כי לכל יבואן מופקת רישיון יבוא נפרד, ולכן כל יבואן נדרש לשלם את האגרה כאמור.

22. כאמור, כל יבואן מכל סוג, כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויב בתשלום אגרת ייבוא. האגרה היא בעד המבקש, תשלום בעת שהוא מגיש בקשת ייבוא לרכב הראשון כאב טיפוס, במידה והיבואן מייבא מספר רכבים נוספים מאותו דגם של האב טיפוס (הראשון) לא נדרש לשלם אגרה נוספת.

ג. תשתית עובדתית רלוונטית

23. כעולה מהעתירה, העותר שימש כמיופה כוחם של העותרים 2 ו-3 לצורך שידור בקשות רישיונות הייבוא וכיועץ ליבוא.

24. העתירה דנא בפועל עוסקת למעשה בבקשותיו של העותר 2 מר יהודה עטר (להלן: "העותר 2") ובבקשותיו של העותר 3 מר רן אוזן (להלן: "העותר 3") ליבוא מסחרי של כלי רכב.

25. בעניינו של העותר 2 הוגשו 3 בקשות ליבוא מסחרי של כלי רכב בהתאם לפירוט הבא:

מספר בקשה	תוצר	כינוי מסחרי	סוג TYPE
208720	הובי גרמניה -195 HOBBY	MAXIA	27EG
208726	הובי גרמניה – 195 HOBBY	EXCELENT	24EG
208728	הובי גרמניה – 195 HOBBY	EXCELENT	24EG

26. מבדיקה עולה כי עבור שלוש הבקשות שילם העותר 2 - 3 אגרות ייבוא – בעניינו בקשות 208726 ו-208728, מדובר בבקשות לאותו דגם ויצרן (אותו אב טיפוס) ועל כן העותר 2 זכאי להחזר אגרה עבור בקשה מספר 208728.

מצ"ב בקשה מס' 208720 שהוגשה מטעם העותר 2 ומסומנות כנספח 1.

מצ"ב בקשה מס' 208726 שהוגשה מטעם העותר 2 ומסומנות כנספח 2.

מצ"ב בקשה מס' 208728 שהוגשה מטעם העותר 2 ומסומנות כנספח 3.

27. העותר 3, הגיש 4 בקשות ליבוא מסחרי של כלי רכב בהתאם לפירוט הבא :

מספר בקשה	תוצר	כינוי מסחרי	סוג TYPE
212840	הובי גרמניה - HOBBY 195	MAXIA	27EG
212845	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG
212853	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG
212855	הובי גרמניה – HOBBY 195	MAXIA	27EG

28. עבור ארבע הבקשות שילם העותר 3 - 4 אגרות ייבוא – בעניינו של העותר 3, מדובר בבקשות לאותו דגם ויצרן (אותו אב טיפוס) על כן העותר זכאי להחזר של 3 אגרות.

מצ"ב בקשה מס' 212840 שהוגשה מטעם העותר 3 ומסומנות כנספח 4.

מצ"ב בקשה מס' 212845 שהוגשה מטעם העותר 3 ומסומנות כנספח 5.

מצ"ב בקשה מס' 212853 שהוגשה מטעם העותר 3 ומסומנות כנספח 6.

מצ"ב בקשה מס' 212855 שהוגשה מטעם העותר 3 ומסומנות כנספח 7.

29. יצוין כי במשרדי המשיבים התקבלו תלונותיו של העותר 1 מר ברנס הנושאת תאריכים 20.07.2022 ו-27.07.2022 ובהן הוא מלין על תשלום אגרת אב טיפוס בגין כל בקשת ייבוא עבור כל יבואן.

מצ"ב תלונותיו של מר ברנס הנושאות התאריכים 20.07.2022 ו-27.07.2022 ומסומנות כנספח 8.

30. ביום 08.08.2022 נשלח מענה מטעם המשיבה ובו הוסבר כי כל יבואן מכל סוג כאשר הוא מייבא דגם רכב/נגרר חדש (אב טיפוס) מחויבת בתשלום אגרת ייבוא.

מצ"ב מכתב המענה מיום 08.08.2022 ומסומן כנספח 9.

31. בהמשך ביום 20.09.2022 הוגשה תלונה נוספת באותו עניין מטעם העותר 1 לנציב תלונות הציבור במשרד מבקר המדינה הנושאת תאריך 20.09.2022.

מצ"ב מכתב התלונה הנושא תאריך 20.09.2022 ומסומן כנספח 10.

ביום 30.11.2022 נשלח מענה מפורט לתלונות מטעם הלשכה המשפטית במשיבה ובו התייחסה לדרך בה גובים את האגרות.

מצ"ב המענה מיום 30.11.2022 ומסומן כנספח 11.

32. ביום 13.12.2022 הוגשה העתירה דנא.

33. למען גילוי נאות, ובמסגרת הטיפול בעתירה ולאחר בדיקת הבקשות שהוגשו על ידי העותרים 2 ו-3-

ולאחר שנמצא כי נגבתה בהן אגרה מעבר לנדרש, פנה הח"מ טלפונית לעותר 1 והודיע לו על ההחזרים שמגיעים לעותרים 2 ו-3 וזאת על מנת לייתר את ההליך דנא. עם זאת, העותר 1 מסר כי הוא עומד על הסעד העקרוני והוא פרשנות החוק לגבי גביית האגרה כפי שהיא מוצעת על ידו.

ד. עמדת המשיבה

34. בעבר, עד חודש יוני 2022, יבואן שייבא רכב לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, היה נדרש להגיש בקשת רישיון יבוא, לפנות למעבדה מוסמכת לרכב על מנת לבצע בדיקת אב טיפוס לפי תקן ישראלי (ולשלם למעבדה אלפי שקלים); לשלם את האגרה בעד בקשה לרישיון יבוא רכב לייבוא אב טיפוס של דגם גרור או נתמך עד 3.5 טון; לקבל הוראת רישום; לעבור בדיקה פרטנית במעבדה מוסמכת לצורך זיהוי ורישום ראשוני של הנגרר; לבצע מבחן רישוי שנתי ורק לאחר מכן לקבל רישיון קבוע אצל פקידת רישוי. בתהליך זה, השלב שבו הייתה נגבית אגרת רישיון הייבוא בסדר הכרונולוגי, היה מיד לאחר בדיקת אב הטיפוס של הרכב, ולפני הנפקת הוראת הרישום, ולא בשלב בקשת רישיון הייבוא על ידי היבואן, כפי שנדרש בחוק.

35. על מנת ליעל את התהליך, לצמצם את הבירוקרטיה ולהקל על היבואנים – גם כלכלית וגם ביורוקרטית - ביום 15.6.22 פורסמה הוראת נוהל מס' T-02-2022 המפורסמת לעיון הציבור באתר האינטרנט של המשיבה, במסגרתה **בוטל הצורך בבדיקת אב טיפוס במעבדה מוסמכת לרכב וכן בוטלה הדרישה לקבלת הוראת רישום**. בתהליך החדש נחסכו ליבואן אלפי שקלים אותם היה משלם למעבדה בתהליך הישן בעבור בדיקת האב טיפוס.

מצ"ב הנוהל ומסומן כנספח 12.

36. כלומר, תהליך העבודה החדש שנקבע בנוהל מצריך מהיבואן לקבל רישיון יבוא של גרורים -> לשלם את האגרה בעד בקשת רישיון היבוא -> לבצע בדיקה פרטנית במעבדה לצורך זיהוי ורישום ראשוני (בדיקת תקינה) -> לבצע מבחן רישוי שנתי במכון רישוי (בדיקת תקינות) -> להשלים את הרישום ולהדפיס רישיון קבוע. כלומר, **הוחלט לאפשר בקשת ייבוא תוך ויתור על הוראת רישום ובדיקת אב טיפוס במעבדה**.

37. כתוצאה משינוי תהליך העבודה כמתואר לעיל, והואיל ובוטלה הדרישה לבדיקת אב טיפוס וקבלת הוראת רישום עבור דגם רכב המיובא לפי סעיף 31(א)(7) לחוק, גביית אגרת רישיון היבוא לרכב, **נעשית בשלב בקשת רישיון הייבוא, בהתאם למהות האגרה. ברי כי בקשת רישיון מוגשת עבור מבקש מסוים**.

38. יובהר, כי האגרה שנגבתה בעבר ונגבית גם כיום, היא אגרה בעד בקשה לרישיון יבוא למבקש מסוים לדגם הרכב והיא נגבית מכל יבואן בנפרד, בין שיובא אב טיפוס לדגם המבוקש על ידי יבואן אחר ובין שלא. יוצא אפוא, כי האגרה נקבעה לצורך קבלת רישיון יבוא ליבואן הספציפי לדגם הרכב ולא לצורך רישום הרכב. בהתאמה לכך, יש לגבות אותה בשלב יבוא הרכב ולא בשלב הרישום, כפי שנעשה בעבר.

39. יובהר, כי סכום האגרה הנגבית בעד בקשת הייבוא חושב על בסיס המשאבים הנדרשים לטפל בכל בקשת ייבוא. ומשכך, האגרה נגבית בהתאם לכל יבואן ולא ביחס לכל דגם.

40. הפרשנות המתבקשת על ידי העותר, לפיה האגרה תיגבה רק מהיבואן הראשון שייבא את אב הטיפוס של אותו דגם רכב לארץ, והיבואנים שיגיעו אחריו וייבאו את אותו דגם, לא יצטרכו לשלם אגרה,

איננה פרשנות סבירה הן מקום בו הבקשה היא להנפקת רישיון ליבואן ספציפי, והן מאחר ופרשנות זו מהווה למעשה פגיעה בשוויון בין היבואנים השונים.

41. יובהר, כי הנוהל החדש כאמור מקל על היבואנים, הן ביורוקרטית והן כלכלית; כמו כן, פרשנות המשיבה לגביית האגרה באופן המתואר לעיל הינה פרשנות סבירה ומתבקשת הנלמדת מלשון התקנות: "אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב, לכל אב טיפוס של דגם רכב". כלומר, בעת הגשת בקשת רישיון הייבוא- שמוגשת עבור מבקש מסוים - עבור כל דגם ראשון של כל יבואן.

42. כאמור, החלטת המשיבים עולה מלשון התקנות, סבירה, תואמת את מטרת החוק והתקנות, ונובעת משיקולים ענייניים.

43. יוצא אפוא, כי החלטת הרשות מצויה במתחם הסבירות. לא למותר לציין, כי בית המשפט הוא הפרשן של הדין, אולם יש להעניק משקל ראוי למומחיות ולניסיון של הרשות אשר מפרשת דבר החקיקה שעליו היא אמונה; ושהיא הייתה שותפה בגיבושו, ויישומו הלכה למעשה. ראו: בג"ץ 142/89 תנועת לאו"ר - לב אחד ורוח חדשה נ' יושב-ראש הכנסת, פ"ד מד(3) 529, 550-551 (1990); ע"א 2512/93 איתורית שירותי תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד נא(3), 252, 261-262 (1997).

44. מהאמור עולה כי נימוקי הרשות, כפי שהובא במענה לתלונת העותר, עומדים במבחן הסבירות, ונובעים משיקולים ענייניים - ומשכך לא מקימים עילה להתערבות שיפוטית.

התייחסות לטענות נוספות של העותר

45. בניגוד לנטען בסעיף 33 לעתירה, תבהיר המשיבה כי הטיפול בבקשת רישיון ייבוא הינה עבודה המצריכה מגורמי המקצוע זמן ומשאבים, שכן תהליך הבדיקה כולל מספר שלבים: בדיקת פרטי היבואן, בדיקת פרטי הטובין ובדיקת פרטי הספק; כמו כן, קיים נספח טכני שכולל את הפרטים הטכניים של הנגרר - היבואן מצרף את מסמכי היצרן, ומחלקת התקינה בודקת כי הרכב עומד בדרישות חובה ישראליות ובתקנות התעבורה.

46. עוד יובהר, כי כאשר מדובר באותו יבואן, שבכוונתו לייבא את אותו הדגם שייבא בעבר, אותו יבואן לא יצטרך לשלם על בקשת רישיון ייבוא נוספת, אלא יצרף לבקשת רישיון הייבוא החדשה, את רישיון הייבוא הקודם שקיבל לאותו דגם.

47. באשר לנטען בסעיף 40 לעתירה, תטען המשיבה כי ההסבר שניתן לעותר, הינו אותו הסבר בדיוק שניתן לו במכתב המענה לתלונתו. כלומר, האגרה נגבית בעבור הייבוא ולא בעבור הרישום, בדיוק בהתאם ללשון התקנה.

48. אשר לטענת העותר בסעיף 42 לעתירה:

- **ראשית**, בנוהל החדש וכפי שפורט לעיל, אין יותר דרישה להוראות רישום ביחס לגורמים.
- **שנית**, גם כאשר הייתה דרישה להוראות רישום, המשיבה לא הסתירה כל מידע בעניין זה ופרסמה הוראות רישום כלליות ביחס ליבואנים מסחריים, שאינן חושפות נתונים אישיים מזהים. הוראת רישום פרטנית, בשונה מהוראת רישום כללית, כוללת נתונים מזהים אישיים שהמשיבה אינה רשאית לפרסם באתר האינטרנט של המשד, ובכלל זאת: פרטי הגורם שהוציא את הוראת הרישום, שלבי התהליך - לרבות שינויי מבנה שנעשו ברכב,

מסמכי הייבוא שהומצאו על ידי המייבא, ולעיתים אף מספר שלדה ומספר רישוי של הרכב מושא הוראת הרישום הפרטנית. לאור זאת, מנהלת האגף השיבה למר בר-נס (נספח 4), כי לא ניתן לפרסם הוראות רישום פרטניות.

49. בניגוד לטענות העותרים בעתירה (ראו למשל סעיף 45ג), המשיבה אינה מחמירה בפרשנותה; מדובר בפרשנות סבירה. כמו כן, וכפי שהובהר לעיל, המשיבה אף הקלה עם היבואנים בניסוח הנוהל החדש, הן ביורוקרטית והן כלכלית, כפי שהובהר לעיל.

50. בניגוד לנטען בסעיף 54 בעתירה, ביחס לאפליה הנטענת, העותרים שוגים בכך שטוענים שהמשיבה גובה אגרה על כל גרור וגרור ביחס ליבואן מזדמן. המשיבה לא גובה אגרה בגין כל גרור, אלא בגין אב טיפוס של כל גרור לגבי בקשה של יבואן ספציפי (כלומר הדגם הראשון שמייבא היבואן הספציפי לארץ).

51. בניגוד לנאמר בסעיף 64 הנוהל החדש מסתמך על תעודת COC המעידה על עמידת הנגרר בתקינה אירופאית ללא דרישה נוספת של בדיקת אב טיפוס בארץ.

52. בניגוד לאמור בסעיף 68 לעתירה, יובהר, כי תקנה 269 תקנות התעבורה, תשכ"א-1961, אינה נותנת פטור מבדיקת אב טיפוס או מגביית אגרה והיא נועדה לתכליות אחרות. בנוסף מכוני הרישוי אינם בודקים תקינה אלא תקינות. את דרישות התקינה בודקת מחלקת התקינה בשלב הגשת הבקשה לרישוי ייבוא גרור כפי שצוין בסעיף 45 לעיל.

ה. לסיכום

53. מכל הטעמים המפורטים לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה על הסף מחמת השיהוי שדבק ובה ולדחותה לגופה.

54. ביחס לבקשות היבוא הפרטניות שהוגשו על ידי העותרים 2 ו-3 יצוין, כי הם זכאים לקבלת החזרים בהתאם למפורט בסעיפים 10-12 לכתב תשובה זה ובכפוף להגשת בקשה להחזר אגרה.

55. יצוין, כי לעתירה לא מצורפים תצהירים מטעם העותרים, לאור האמור מתבקש בית המשפט להורות לעותרים לצרף תצהירים לעתירתם.

מגד בוטרוס, עו"ד
פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

ע ת " מ 25243-12-22

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים
בפני כבוד השופטת תמר בר-אשר**

עותר 1

מרדכי ברנס ת.ז. 053334132
בית - רח' לשם 16 מבשרת ציון טל' 02-5332718
דואר - ת.ד 171 בית זית 90815 נייד 050-9009700
דוא"ל k9@013.net פקס 03-5423554

עותר 2

יהודה מתניה עטר ת.ז. 300882800
אבני נזר 7 מודיעין עילית 7191900 נייד 054-6514888

עותר 3

רן אוזן ת.ז. 060648631
רח' עד עד 31 עומר 8496601 נייד 054-8753110

העותרים

באמצעות עותר 1

נ ג ד

מדינת ישראל - משרד התחבורה

המשיבה,

באמצעות פרקליטות המדינה מחוז ירושלים

עתירה מינהלית נגד המשיבה בעניין גביית אגרת אבטיפוס שלא כדין

תגובת העותרים לטענת השיהוי

תגובת העותרים לטענת השיהוי

1. בהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד מהיום 20/3/2023, בהתייחס לטענת השיהוי בתשובת המשיבה מתאריך 15/3/2023 (להלן "התשובה").

2. העתירה תוקפת את החלטתה של המשיבה מתאריך 30/11/2022 באמצעות עו"ד ספיר דדון מהלשכה המשפטית ראה נספח 7 לעתירה. והמשיבה מודעת לכך היטב " **העתירה מנוסחת כעתירה התוקפת את המענה שנשלח לעותר 1 ביום 30.11.22** ... " ראה סעיף 2 לתשובה. החלטה שניתנה בסיום הליך מיצוי הליכים כנדרש, שכלל ערעור על תשובתה של גב' רויטל שילאין מתאריך 8/8/2022, ערעור שנעשה ע"פ המינהל התקין והדין. והעותרים הגישו את עתירתם פחות משבועיים אח"כ! **לכן אין כל מקום לטעון את טענה השיהוי!**

3. לציין כי המשיבה תמיד מחפשת טיעונים טכניים כדי לטאטא בעיות מתחת לשטיח במקום לטפל בהם כנדרש ע"פ תפקידה. אם לא הייתה טענת שיהוי, הייתה טענה שהעותר מגיש יותר מידי עתירות, או טענה של "טרם זמנה" ובכך היא מוכיחה את חוסר ההגינות שבה היא פועלת וההתעלמות מהאינטרס הציבורי שעותר 1 מנסה לייצג בכל עתירותיו נגד המשיבה.

4. ובנוסף ולאחר הודאת המשיבה כי טעתה כאשר הכריחה את עותרים 2 ו- 3 לשלם אגרת אב טיפוס בעת בקשות לרישיון יבוא רכב שלא כדין, גם לפי פרשנות המשיבה לסעיף 1 לתוספת השלישית של תקנות רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב (ייבוא רכב ושיווק, תיווך בייבוא אישי ואגרות), תשע"ז-2016, " **אגרות בעד בקשות לרישיון ייבוא רכב, לכל אב-טיפוס של דגם רכב:** " , (להלן "החוק"). האמור בסעיף 13 לתשובה כי מדובר בשגגה אין כל קשר לאמת. שכן בעת הגשת הבקשות לראשונה עותר 1 שפעל ע"פ עיסוקו וכמיופה כוח של עותרים 2 + 3 , הגיש את הבקשות ללא צירוף אגרת אב טיפוס ולא "התנדב" לשלם את האגרות, והמשיבה באמצעות מהנדס תחום תקינה **ביטלה את הבקשות ודרשה ברחל ביתך הקטנה אגרת אב טיפוס עבור כל בקשה**, והמהנדס עשה זאת גם באמצעות שיחת טלפון שבו הסביר כי זה החוק, ולא עזרו לעותר 1 כל טיעוניו שזה לא כתוב בחוק.

ואח"כ כאשר עותר 1 כתב בבקשות " **אגרה שולמה במחאה** " מהנדס תחום תקינה התקשר בשנית לעותר והזהיר אותו כי אם ירשום " **אגרה שולמה במחאה** " הבקשה תבוטל רק בגלל שרשם זאת, וגם אם יצרף את האגרה. **ולכן האמור בסעיף 12 לתשובה כי "היה באפשרותם של העותרים להגיש בקשות להחזר אגרה באתר של המשיבה ... אין בה כל שמץ של הגיון!**

5. המצב כרגע הוא כי עותרים 2+3 הגישו בקשות להחזר אגרות ע"פ פרשנות המשיבה, ולכאורה, ניתנה תרופה לעוולה זו. בעניין זה המשיבה, שלא בתוך עמה היא יושבת, כלל לא ראתה כי גם עותר 1 נפגע כאשר היה צריך לעמוד פעמיים להגשת הבקשות! **ועותר 1 מבקש פיצוי בעניין הטעות הזו שעשתה המשיבה וגרמה לו לעבודה מיותרת**, כמו גם נפגע כבודו וחירותו כאשר מהנדס תחום תקינה "איים" עליו שלא יעז לרשום בבקשות "אגרה שולמה במחאה", וגם על כך עותר 1 דורש פיצוי באמצעות התנצלות.

6. ובתווה שהאגרות יוחזרו, **נותר עיקר עניינה של העתירה לא מטופל**. - המחלוקת לגבי פרשנות המשיבה לחוק האם מדובר על תשלום אחד "... **לכל אב טיפוס של דגם רכב**", דהיינו, לא משנה מי היבואן, וכפי שהיה בעבר, וע"פ לשון החוק, או ע"פ הפרשנות המומצאת של המשיבה שהוסיפה לחוק, כפרשנות, את המילים "**לכל יבואן**".

7. העוולה העיקרית שהעתירה תוקפת - חוסר סמכות של המשיבה לגבות אגרה כנ"ל, מובנת היטב למשיבה ראה סעיף 4 לתשובה, ולכן **זה עניין שלא ניתן לטעון לגביו את טענת השיהוי**.

לא ניתן לטעון לשיהוי לגבי עניין שבו הרשות ממשיכה לפעול שלא כחוק. ראה פרשת דוד אסולין בג"ץ 170/87, שבו נקבע כי כאשר מדובר בחריגה מסמכות אין מקום לדחות עתירה מחמת שיהוי בלבד. שכן אינטרס שלטון החוק אינו יכול להכיר במצב שבו הרשות תמשיך לפעול שלא כחוק בטיעון טכני של שיהוי. ראה סעיף ג.3) "שיהוי בהגשת עתירה אינו חייב להכשיל עתירה שעילתה אי חוקיות ברורה של פעולת הרשות (1685)".

ולראיה באתי על החתום היום 20 מרץ 2023 כ"ז אדר תשפ"ג

מרדכי בר-נס - עותר 1, בשם העותרים.